

Sygn. akt V CSK 131/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w K.

przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 20 sierpnia 2015 r., sygn. akt I ACa 814/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 sierpnia 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl).

Skarżący odniósł tę przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do art. 11 k.p.c., art. 244 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. „w zakresie, w jakim zasada braku związania sądu cywilnego orzeczeniem sądu karnego, doznaje ograniczenia ze względu na treść dokumentów sporządzonych w postępowaniu karnym (mających charakter dokumentu urzędowego) i przekłada się na ciężar dowodzenia faktów w zakresie, w jakim nie znajdują one odzwierciedlenia w sentencji wyroku lub w jego uzasadnieniu”. Brak jednak w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do

rozpoznania z tej przyczyny kasacyjnej argumentacji jurydycznej, wykazującej istnienie rzeczywistych, istotnych wątpliwości czy niejasności w interpretacji przytoczonych przepisów, nie ma także odniesienia się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym wykładnia tych przepisów została dokonana (por. m.in.: wyrok SN z dnia 20 marca 2015 r., sygn. akt II CSK 254/14, www.sn.pl, wyrok SN z dnia 27 lutego 2013 r., sygn. akt IV CSK 443/12, Biuletyn SN 2013, nr 7, s. 12, OSNC Zbiór Dodatkowy nr D/2013, poz. 78).

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego zaskarżony wyrok oczywiście narusza prawo „w granicach zaskarżenia” w zakresie przytoczonych - w podstawach skargi kasacyjnej - przepisów postępowania, a rozstrzygnięcie jest niezgodne z poczuciem sprawiedliwości. Skarżący nie poszerzył jednak argumentacji w zakresie tej przesłanki przedsądu. Jego twierdzenia, w których nawet nie wskazano wprost przepisów prawa, których to naruszenie miałoby skutkować oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, są co najmniej niewystarczające, aby uznać, że doszło do rażącego naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

